אין נערכין פרק שני ערכין

מסורת הש"ס

ג) [נרכות סה: מנחות מח:], ב) סוכה נג:, ג) [תוספתא פפ"ל ע"ש סוכה נא.], ד) [גי' רש"י וע"ג ומשילין], ה) סוכה נג:, ו) [תוספתא דסוכה פ"ד ה"ה], ז) [סוכה נג:], ח) סוכה נד. ר"ה לד:, ט) תענית מז: [תוספתא סוכה פ"ג ה"ב ע"ש מס' סופרים פ"כ ה"יט ע"ש], י) [המונח ולשון מכה וכה"ל ל"קן], יא) [מהגלילים מגלים ל"קן], יב) [ר"ה לד.], יג) [כ' רש"ס שני ל"קן], יד) [נפ"י ר' יהודה אומר ליקח], טו) ל"ל לתרוצה, טז) גי' ל"ק כתר תקיעה מספק ומשום הכי אסור כו', יז) ל"ל לתרוצה.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שמונה כו' תסיב אותן כמתני':

מוסף רש"י

נר ישראל כן הוה. שקילפי שיפה הסיבו (מנחות פח:), מעשרים ואחת תקיעות. כל יום כדמפרש לקמן, פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה ומרובה באמצע מסיב ליה תלת (סוכה נג:), ועבדי כהנים היו. על אותה כלי שיר בשעת שיר של קרבן קיימינן (סוכה נא.). בית פגרים ובית ציפורא. זה שם המשפחה (שם). מעמאוס היו. זה שם מקומם (סוכה נא.), משיאין לכהונה. שבאלו מיוחסין היו שנשיאם אלמנות וגטומה לחלוצה ליגמא לכהנים (שם). לרם היו. אבל יפה אלים פטולין לכך (שם). חדא היא. מנוה אחת הן ומתא מסיב ליה (סוכה נג:). ההוא לפשוטה לפניה כו'. מכאן יליפין לה כו"ר (לד.), כדמיר ותקעתם והדר תרועה והדר כתיב תרועה יתקעו, כלומר אחר התרועה יתקעו (סוכה שם). סימנא בעלמא הוא. הכל תקיעה אחת לתקיל בקהל אינה אלא לסימן כשהיה משה רועה לנחר אליהם ואינה מצוה (שם). אין בין תקיעה לתרועה ולא כלום. לא היה מפסיק ביניהם אלא כדי נשימה (שם). מהו דתימא אפילו בדבון. ויכול לספק ביניהם הפסקה מועטת, ומתי אין כן דקאמר אלא דמתני המתנה מרובה לאפוקי מדלי יחמן (שם ד.). תשע תקיעות. אתמורות כ"ר מן התורה, אלא לאלמות, תקיעה תרועה תקיעה, ואלא לזכרונות ואלא לשופרות, כדאמרינן כ"ר (לד.) והאי דשבדינן עפי מקום פסיקא דתרועה הוא, אלא תקיעון לי בנוחי הוא לי יליני הוא (סוכה נד.). מאי ולא כלום. משמע דאפילו הפסקה מועטת (שם). שהיחיד גומר בהן את ההלל. כלומר אפילו יחיד גומר בהן את ההלל, אבל אחד ואחד מייב בהן לגמור כו את ההלל (תענית כח:).

רבינו גרשום

דלא עבדינן יותר מח' חסירין; ואשתקד עשינו שניהם מלאים, ועדנו ב' ימים ויום העבור היה שלישי והיינו כדב הנא דאמר דת' מלאין עבדינן; [דל מהני ט' חסירין תלת לבהדי הנהו תלת הילכך קם ליה בדוכתי' ונראה בזמנן]: נר ישראל כך היה. כלומר אחה הוא מאיר [כנר] לישראל שידעתה לכרין הדבר: [מחרי שתי הלחם אין נאכל פחות משנים ולא יותר על שלשה. כיצד נאפה בערב עצרת ונאכל בעצרת לשנים הרי יום ב' חל להיות אחר שבת נאכל לשלישי; לחם הפנים נאפה מע"ש ונאכל לשבת הבאה לתשעה חל יום טוב להיות בע"ש נאכל לעשר ב' ימים של ר"ה נאכל ל"א שאין אפייתו דוחה לא את השבת ולא את י"ט: אין קנן נימול פחות משמונה. פטורים במס' שבת פרק ר' אליעזר דסילה: אין פחות מכ"א תקיעות בסקרים ולא מוסיפין על מ"ח. מפרש במס' סוכה בהחלילן: אין פוחתין מב' נבלים ולא מוסיפין על ששה. לא איתפרש לן מ"ט ששה. [ב' נבלים ולא שתות דהכי אמר בסיפא דסיקרון וב' נבלים וצלצל]: נבל. היינו עץ עשוי כמין נמה עגול [של עץ] ופורס עליה מיכן (ומיכן) הכרס של כבש (המיר) כדתנן במסכת (המיר) [קנים] מעיו לנבלים היינו הכרס בני מעיו לכינורות היינו הדקין והיה מגיתו לייבשו ואח"כ מכה בו הכרס ומשמיע קול גדול: ב' חלילים לא איתפרש לן מ"ט ב': ולא מוסיפין על י"ב. כנגד י"ב (כהנים) [לוים] העומדים על הדוכן דאמר לקמן: חליל. פיפא: ואיכא דאמרי נבל הרפא בלע"ז: [לא יפחות מז'. תקיעות בכל יום ולא יותר על ט"ז. דהיינו שליש מהחגן במתניתין ר' יהודה סבר תקיעה תרועה ותקיעה חדא הלכך קאמר ד' דהיינו כ"א דמתניתין דסבר כל חו' וחד לחודי מ"ד ר' יהודה דהיינו מ"ח דמתניתין: ותקעתם תרועה. קרי להתריעה תקיעה וקרי להתקיעה תרועה ד"ק: אם אינו מתרועה ולא: אם אינו מתרועה ולא: אם אינו מתרועה ולא